

La llengua i les bèsties

"Són aquí, entre nosaltres. Els repugna qualsevol expressió de catalanitat. És una fòbia malaltissa"

per **Quim Torra** 19/12/2012

A casa els pares corria un vell exemplar d'un llibre que tots els germans havíem llegit: *De quan les bèsties parlaven*, d'en Manuel Folch i Torres. El pare era inflexible i, com *La rosa i l'anell* de Thackeray i en *Bolavà* de Josep Maria Folch i Torres, considerava que un no podia fer-se gran sense haver-los llegit. Era un llibre deliciós on òlibes, óssos, elefants, cervatons i borinots parlaven, un recull de faules destinades a l'educació dels infants.

Ara mires al teu país i tornes a veure parlar les bèsties. Però són d'un altre tipus. Carronyaires, escurçons, hienes. Bèsties amb forma humana, tanmateix, que glopegen odi. Un odi pertorbat, nauseabund, com de dentadura postissa amb verdet, contra tot el que representa la llengua.

Són aquí, entre nosaltres. Els repugna qualsevol expressió de catalanitat. És una fòbia malaltissa. Hi ha alguna cosa freudiana en aquestes bèsties. O un petit sotrac en la seva cadena d'ADN. Pobres individus! Viuen en un país del que ho desconeixen tot: la seva cultura, les seves tradicions, la seva història. Es passegen impermeables a qualsevol esdeveniment que representi el fet català. Els crea urticària. Els rebota tot el que no sigui espanyol i en castellà.

Tenen nom i cognoms, les bèsties. Tots en coneixem alguna. Abunden, les bèsties. Viuen, moren i es multipliquen. Una d'elles va protagonitzar l'altre dia un incident que no ha arribat a Catalunya i mereix ser explicat, com un exemple extraordinari de la bestialitat d'aquests éssers. Pobres bèsties, no poden fer-hi més.

Una de les escasses companyies aèries que vénen acceptant amb normalitat el català és Swiss. Si han agafat algun dels seus vols a la vella Confederació, hauran constatat com es ve emprant la nostra llengua a l'hora d'enlairar-se o aterrar l'aparell. Una excepció, ja que, malauradament, amb la resta de companyies venim essent tractats exactament com el que som, la darrera colònia en terres d'Europa.

Doncs bé, fa un parell de setmanes viatjava en un vol de Swiss una d'aquestes bèsties. En arribar al destí, s'anuncià en català les típiques observacions prèvies a l'aterratge. La bèstia, automàticament, segregà la seva salivera rabiosa. Una fortor de cloaca sortia del seu seient. Es removia, inquieta, desesperada, horroritzada per haver de sentir quatre mots en català. No tenia escapatòria. Una suor mucosa, com de gripau refredat, li rajava de les aixelles. Cal imaginar-se-la, a la bèstia, després de tant temps!, elles que poden viure en el seu món espanyol sense cap problema, escoltant quatre mots en una llengua que odia. Indignada, va decidir escriure una carta en un diari alemany de Zuric, queixant-se del tracte rebut ja que "es violaven els seus drets" al ser el castellà la "primera" llengua oficial d'Espanya". I, a tota plana, la queixa de la bèstia va sortir publicada.

Gràcies a Déu, els bons amics del Casal Català de Zuric han replicat i han deixat les coses clares (tantes ambaixades i consultats de Mar i, mira tu, un petit Casal Català és qui s'ha mobilitzat gràcies a la decència i dignitat dels seus membres).

Però per què ens hem de mobilitzar cada vegada? Quan acabaran els atacs de les bèsties? Com podem el 2008 aguantar tanta vexació, tanta humiliació i tant menyspreu?